
Gellu Naum
Apolodor
un pinguin călător
ilustrații
N.NOBILESCU
POLUL SUD
USA
Africa
CAP NORD
ALASKA
BUCUREȘTI
TIBET
EDITURA ION CREANGĂ

Gellu Naum

Apolodor

un pinguin călător

ilustrații

N. Nobilescu

EDITURA ION CREANGĂ — BUCUREȘTI, 1988

La circ, în Tîrgul Moșilor,
Pe gheața unui răcitor,
Trăia voios și zîmbitor
Un pinguin din Labrador.
— Cum se numea ? — Apolodor.
— Și ce făcea ? — Cînta la cor.
Deci, nu era nici scamator,
Nici acrobat, nici dansator ;
Făcea și el ce-i mai ușor :
Cînta la cor. (Era tenor).
Grăsuț, curat, atrăgător
În fracul lui strălucitor,
Așa era Apolodor...

Apoi a plîns Apolodor...
Cînd l-a văzut pisoiul Tiț
Plîngînd cu hohot și sughiț
I-a spus : — «Prietene, aș da
Mustața și codița mea,
Aș da o litră de caimac,
Aș da orice, să te împac.
Zău, nu mai plînge !
Te implor...»

Dar într-o zi, Apolodor,
Spre deznădejdea tuturor,
A spus așa : — «Sînt foarte trist !
Îmi place viața de corist,
Dar ce să fac ? Mi-e dor, mi-e dor
De frații mei din Labrador...
O, de-aș putea un ceas măcar
Să stau cu ei pe un ghețar !...»

Și-au încercat să-l mai împace
Ariciul, dăruindu-i ace,
Și ursul, cu un pumn de mure
Atunci culese din pădure,
Și iepurele Buză-Lată
Cu fructe dulci și cu salată
(Colegi de-ai lui Apolodor,
Maeștri-cîntăreți la cor).
Cămila Suzi, cea mai tristă,
Ofta cu fața în batistă,
Ea îi fusese ca o mamă :
Îl învățase prima gamă.
Dar el plîngea :

Colegii lui Apolodor
S-au dus atunci la dirijor.
Maestrul Domilasolfa,
În haina lui de catifea,
I-a ascultat și, gînditor,
S-a așezat pe-o canapea
Oftînd : — «Sărmanul meu tenor
Se poate prăpădi de dor !
Să plece, deci, spre Labrador...»
Și a plecat Apolodor...

La început a fost ușor :
L-a dus spre nord,
L-a dus în zbor
Un avion, un bimotor.
Și, stînd picior peste picior,
Cînta, cînta Apolodor
Cînta, cu glasu-i de tenor...

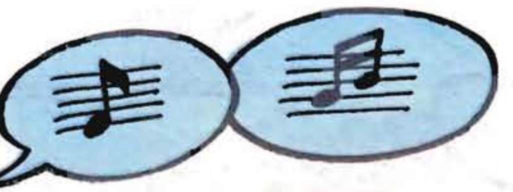
Apoi, cu parașuta-n spate
Se zbengui Apolodor
Cînd agățîndu-se de roate,
Cînd stînd călare pe motor.
Așa, cu zboru-i acrobatic,
Ar fi ajuns în Labrador,
Dar l-a izbit un nor zănatic
Și a căzut Apolodor...

La Capul Nord, la Capul Nord,
Adăpostit într-un fiord
Ședea pe țărm Apolodor
Posomorît și gînditor.
Ședea pe țărm, tăcut și trist
Acest tenor, acest corist,
Ședea cu parașuta spartă,
Fără busolă, fără hartă.
În larg vuia, clocotitor,
Întreg potopul apelor
Și se jelea Apolodor...

Dar iată, iată un vapor !
E pescadorul METEOR
Cel mai de frunte pescador
Din Baltica în Labrador.
Sirena șuiera de zor :
— «Heeei ! Cine ești ?» — «Un Călător.»
— «Cum te numești ?» — «Apolodor.»
— «Și încotro ?» — «Spre Labrador.»
— «De ce jelești ?» — «Păi am să mor
Uitat și fără ajutor...»
Și i-au strigat atunci, în cor,
Matrozii de pe METEOR :
— Noi te luăm, Apolodor,
Că vasul nostru METEOR
E mare și încăpător.

Plutea vaporul METEOR
Încetișor, încetișor,
Matrozii toți cîntau în cor
Și, pe deasupra tuturor,
Își risipea Apolodor
Superba voce de tenor
Spre desfătarea focilor...
A fost un drum fermecător.
Dar, pîn-la urmă, se opri
În port vaporul METEOR
Și debarcă Apolodor
La Behring, într-o bună zi...

Apoi, trecînd peste strîmtoare
Cu luntrea unui eschimos,
Porni spre Labrador, pe jos,
Porni cu mare nerăbdare...

— Ai drum ceva mai ocolit,
Căci navigăm spre răsărit,
Dar tot ajungi în Labrador.
Hai, urcă-te pe pescador...
Înveselit, Apolodor
Și-a luat, suindu-se pe bord,
Adio de la Capul Nord.

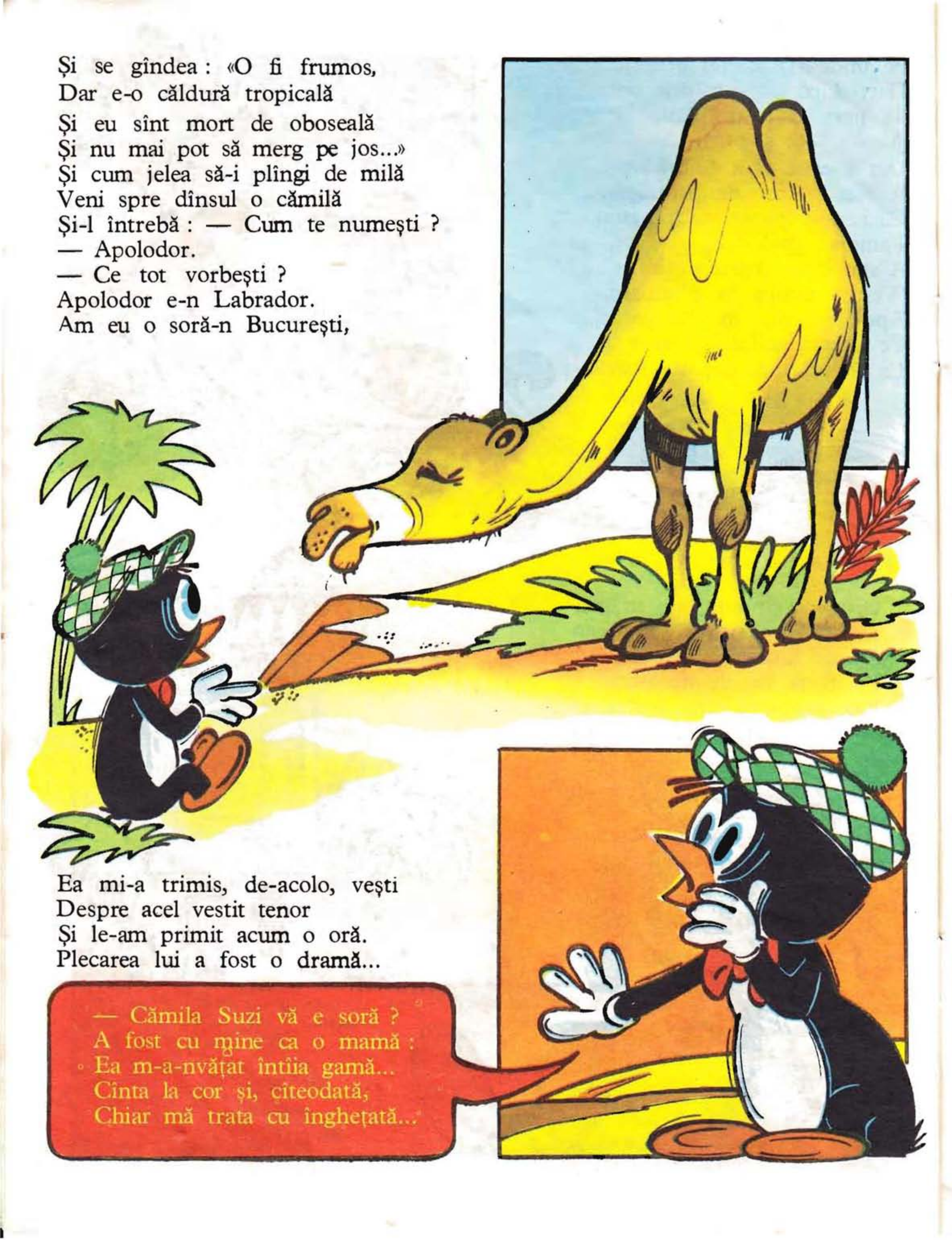

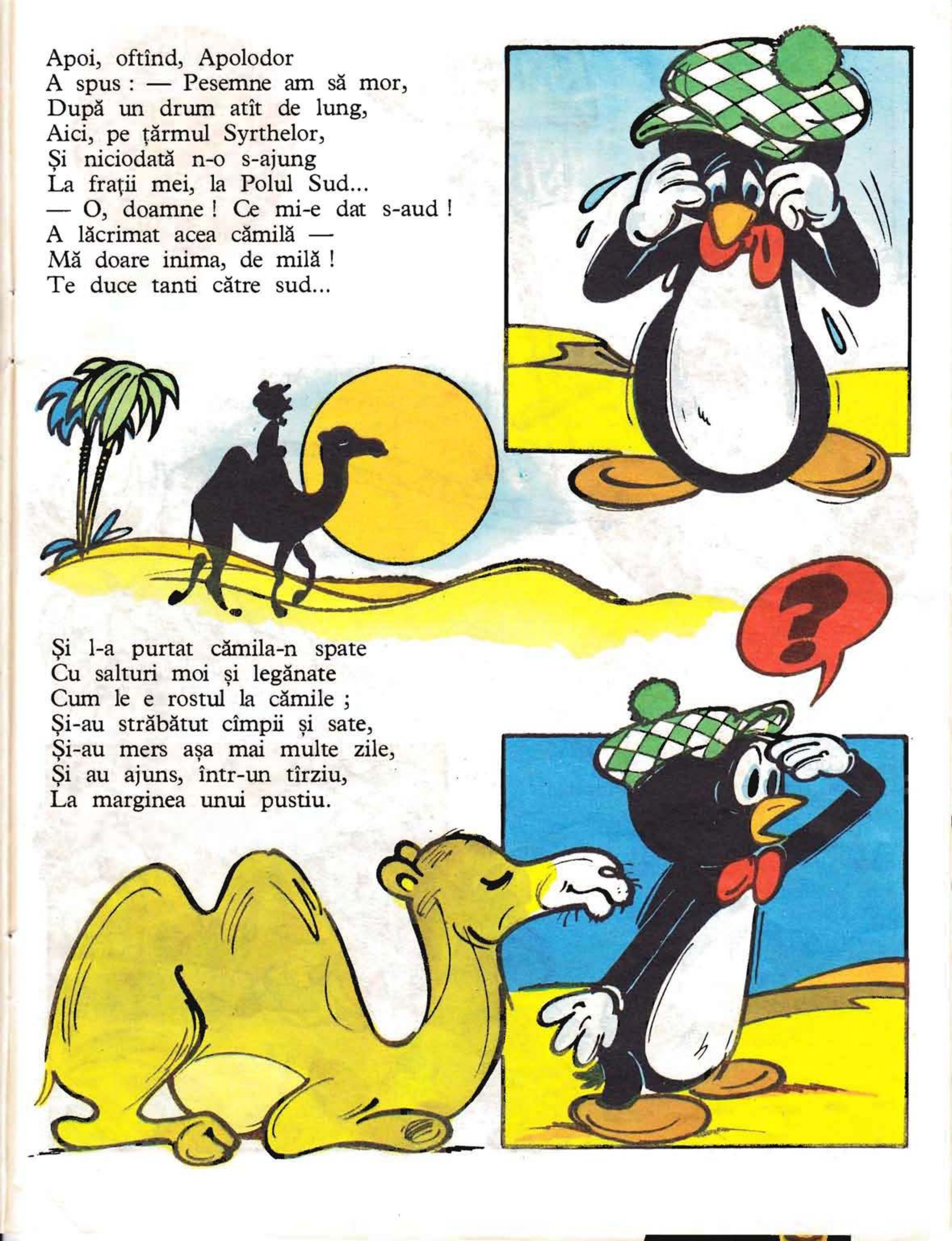
Pe unde-a fost, nu prea se știe
Dar, după cîte-am priceput,
Se pare că a străbătut
AlasKa rece și pustie...
Dar a aflat că-n Labrador
A fost născut din întîmplare,
Căci nu-i picior de pinguin.
Familia Apolodor
A stat și ea, foarte puțin
(Venise numai în plimbare.
Apoi, s-a dus în altă parte
Pe gheața golfului Terror
La Polul Sud, departe foarte...)

Un vînt cumplit, un uragan
L-a dus pe sus, peste ocean
Și ce taifun îngrozitor
Cu forța lui de nedescris
L-a dus spre țărmul african
Și-apoi, prin Golful Syrthelor.

Și se gîndea : «O fi frumos,
Dar e-o căldură tropicală
Și eu sînt mort de oboseală
Și nu mai pot să merg pe jos...»
Și cum jelea să-i plîngi de milă
Veni spre dînsul o cămilă
Și-l întrebă : — Cum te numești ?
— Apolodor.
— Ce tot vorbești ?
Apolodor e-n Labrador.
Am eu o soră-n București,

Ea mi-a trimis, de-acolo, vești
Despre acel vestit tenor
Și le-am primit acum o oră.
Plecarea lui a fost o dramă...

Apoi, oftînd, Apolodor
A spus : — Pesemne am să mor,
După un drum atît de lung,
Aici, pe țărmul Syrthelor,
Și niciodată n-o s-ajung
La frații mei, la Polul Sud...
— O, doamne ! Ce mi-e dat s-aud !
A lăcrimat acea cămilă —
Mă doare inima, de milă !
Te duce tanti către sud...

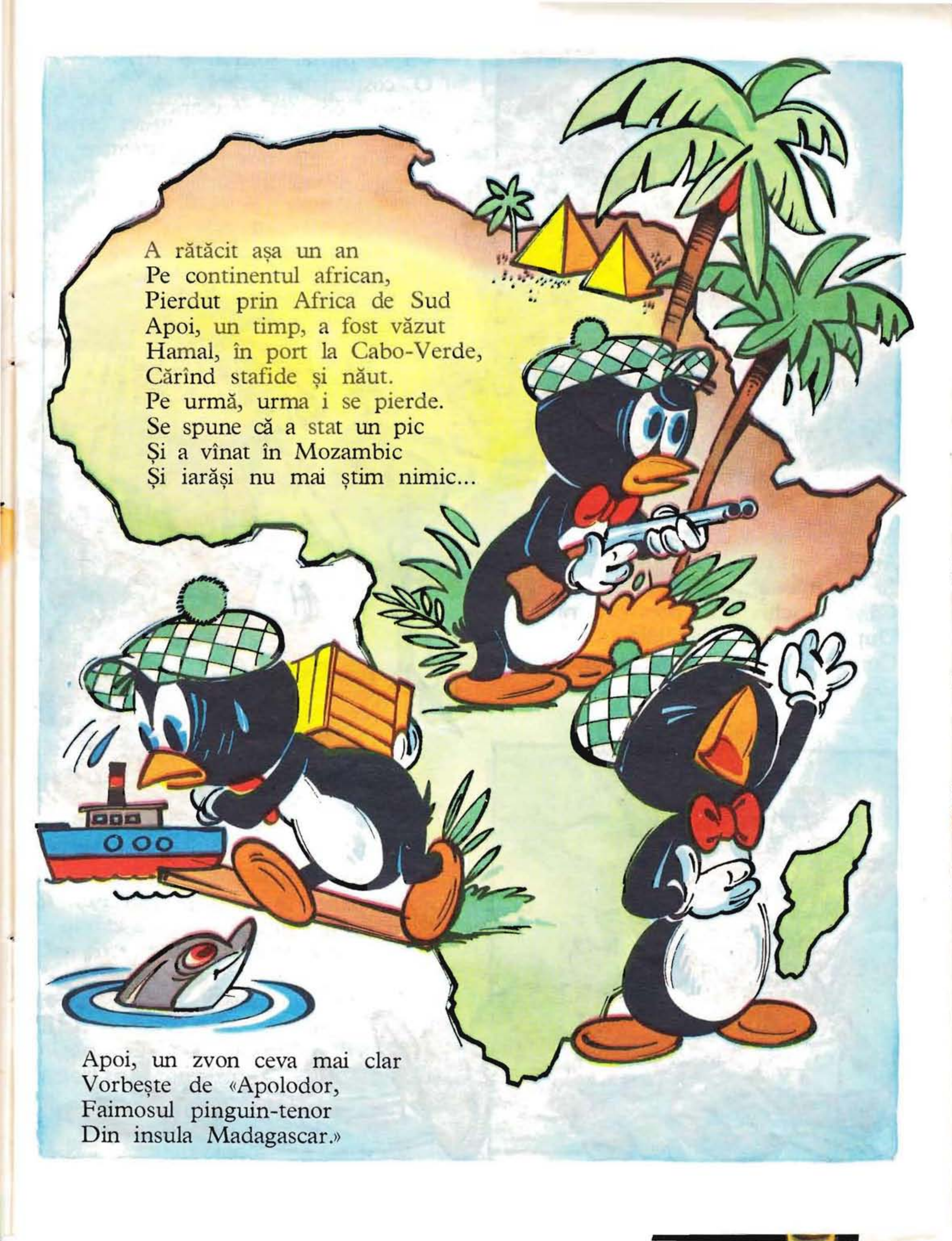
Și l-a purtat cămila-n spate
Cu salturi moi și legănate
Cum le e rostul la cămile ;
Și-au străbătut cîmpii și sate,
Și-au mers așa mai multe zile,
Și au ajuns, într-un tîrziu,
La marginea unui pustiu.

Și cum mergea Apolodor
Și se gîndea, cuprins de groază:
«Aicea îmi e dat să mor!»
Dădu în calea lui de-o oază
Cu umbră multă și răcoare,
Cu arbori năpădiți de floare,
Cu tufe mari, de iasomie,
Cu apă bună, de izvor.
Și a băut Apolodor
Și a cîntat de bucurie...

— Eu, tanti dragă, sînt decis
Să merg spre sud, la frații mei.
N-am încotro! Mi-e tare dor
Și trebuie să dau de ei.
Oricum, îți mulțumesc frumos...

Și a pornit-o curajos,
Spre sud, peste nisip, pe jos...

A rătăcit așa un an
Pe continentul african,
Pierdut prin Africa de Sud
Apoi, un timp, a fost văzut
Hamal, în port la Cabo-Verde,
Cărînd stafide și năut.
Pe urmă, urma i se pierde.
Se spune că a stat un pic
Și a vînat în Mozambic
Și iarăși nu mai știm nimic...

Apoi, un zvon ceva mai clar
Vorbește de «Apolodor,
Faimosul pinguin-tenor
Din insula Madagascar.»

Că el purta, solemn și trist,
O costumație bizară,
Și-avea coafura necesară
Oricărui tînăr chitarist.
Apoi o lună prin Tibet
Se spune că a fost poet.

Pe urmă, șase luni în șir
A fost, în India, fachir,
Și se mai știe, fără greș,
Că a deschis cu vocea-i clară
După un solo de chitară
Concertul de la Bangaldesh,
C-a fost acolo un delir,

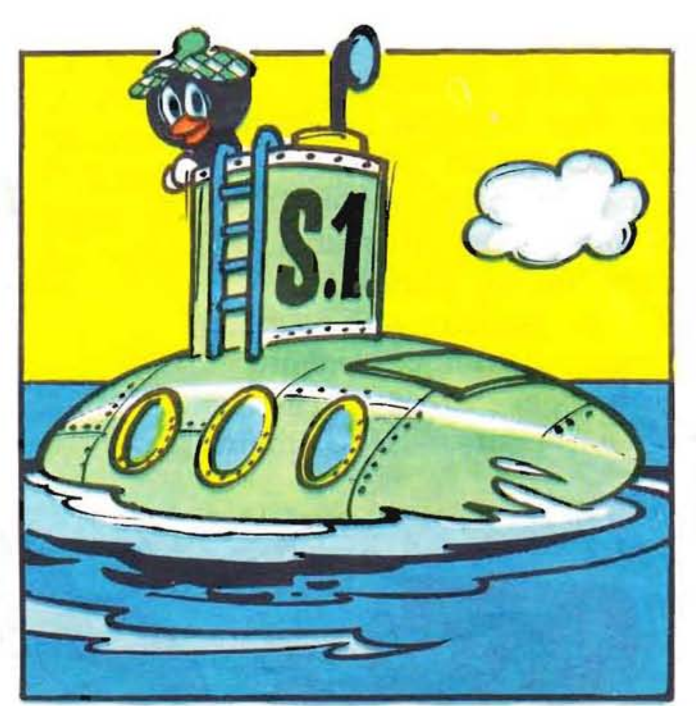
Și iarăși nu mai știm nimic...
Abia peste vreo două luni
E semnalat de un ziar
Pe-o insulă, în Pacific.

Acum era milionar.
(Se mai întîmplă și minuni...)
Găsise, pe-un teren viran,
Un geamantan de piele fină
Și un pachet în geamantan
Pecetluit cu parafină
Și, în pachet, un pachețel
Legat cu funde elegante
Și-n pachețel găsise el
Vreo patruzeci de diamante.

Acum vorbea la telefon
Din camera cu jucării,
Avea vreo cinci cofetării,
Trăgea cu pușca de salon,
Fuma numai țigări de foi,
Stătea pe canapele moi,
Mînca betel și ananas
Și nu-i mai ajungeai la nas...
Și-a dus-o așa un an sau doi
Dar într-o zi (sau luni sau joi)
Și-a amintit Apolodor
De frații lui și-a plîns de dor
Și-a zis : — Adio, ananas,
Țigări de foi și jucării,
Adio, voi, cofetării
Și diamante ! Eu vă las,
Vă las și plec, fiindcă mi-e dor.
Și a plecat Apolodor.

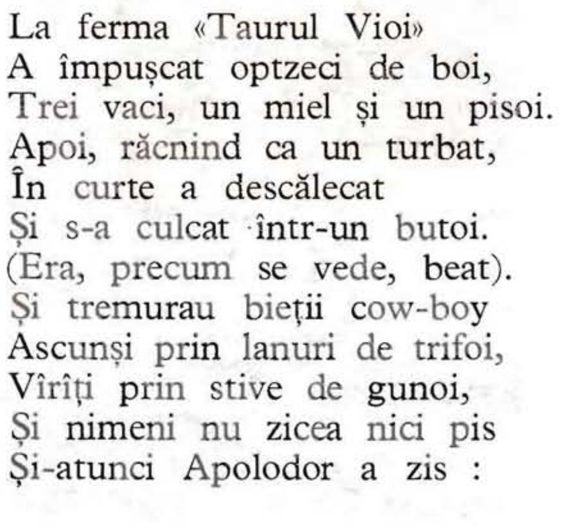
Se pare că a navigat
Pe-o barcă, luată cu chirie,
Apoi a naufragiat
Și, de pe-o insulă pustie,
Pe-o vreme calmă și senină,
A fost luat de-un submarin.
Dar asta a durat puțin,
Căci s-au izbit în drum de-o mină
Și el, salvat de un delfin
Și dus spre vest, peste ocean,
A fost, cu forțele sfîrșite,
Lăsat, în stare de leșin,
Pe țărmul californian.

Și iată cum, pe negîndite,
Navigatorul-pinguin
Ajunse-n Statele Unite.

Dar, într-o vineri, s-a ivit
În preajma fermei, un bandit,
Un hoț de vite renumit,
Un bețivan îngrozitor,
Salliver Tom, un pistolar.
Călare pe un armăsar,
Și jefuia și ucidea.

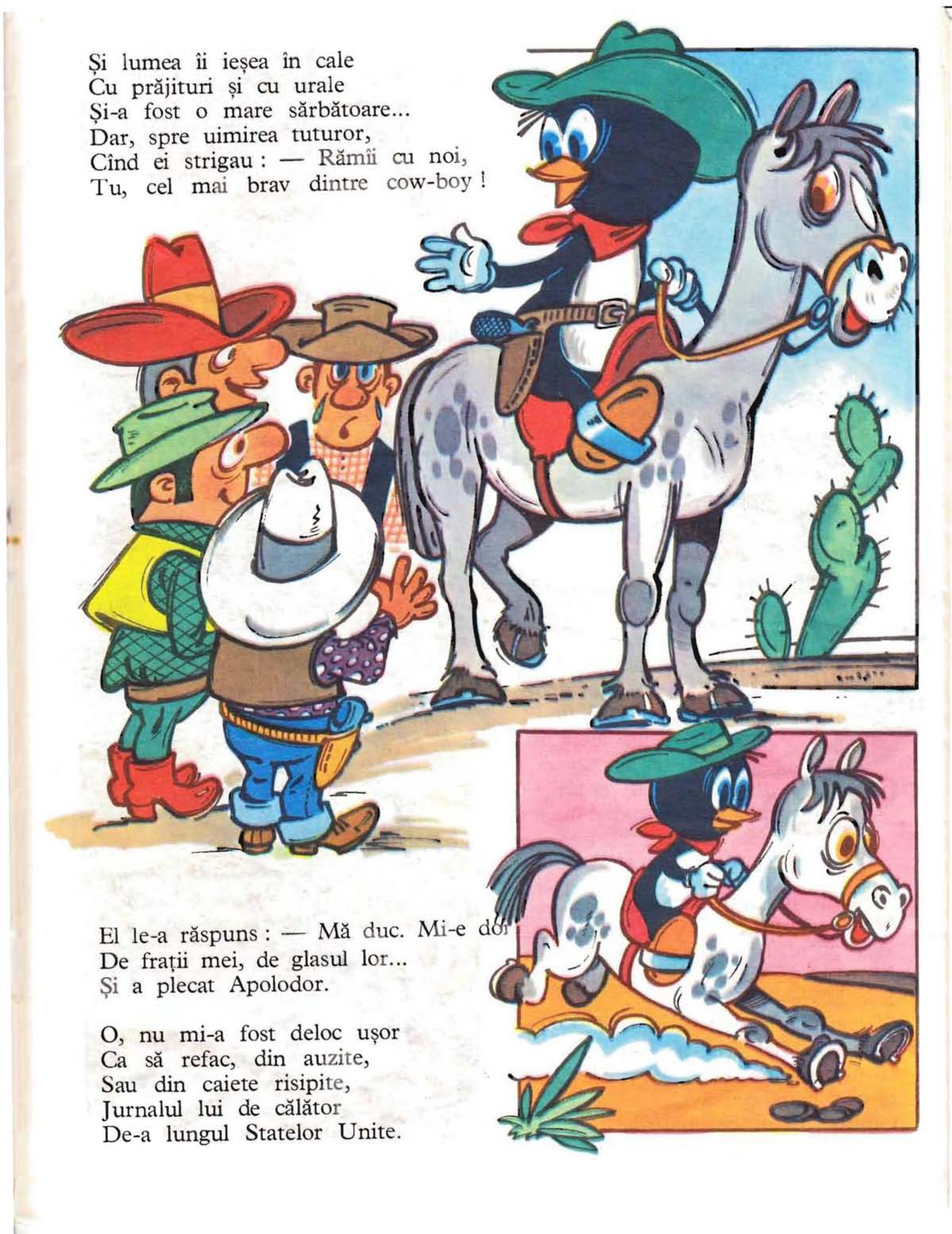
Un timp, pe cîte știm și noi,
A fost Apolodor cow-boy
La ferma «Taurul Vioi»
Și îngrijea de vaci, de boi,
Le da porumb, le da trifoi,
Și-avea pistol, avea și cal
Ca orișice cow-boy normal.

La ferma «Taurul Vioi»
A împușcat optzeci de boi,
Trei vaci, un miel și un pisoi.
Apoi, răcnind ca un turbat,
În curte a descălecat
Și s-a culcat într-un butoi.
(Era, precum se vede, beat).
Și tremurau bieții cow-boy
Ascunși prin lanuri de trifoi,
Vîrîți prin stive de gunoi,
Și nimeni nu zicea nici pis
Și-atunci Apolodor a zis :

— Eu n-am să tremur ca un laș
De teama unui ucigaș
Și-a unui jalnic bețivan
Așa cum văd că faceți voi !

Și-a luat trei cuie și-un ciocan
Și-a pus capacul la butoi.
Apoi, l-a dus pe ucigaș
De-a dura, pînă la oraș
Și l-a predat la închisoare.

Și lumea îi ieșea în cale
Cu prăjituri și cu urale
Și-a fost o mare sărbătoare...
Dar, spre uimirea tuturor,
Cînd ei strigau : — Rămîi cu noi,
Tu, cel mai brav dintre cow-boy !

El le-a răspuns : — Mă duc. Mi-e dor
De frații mei, de glasul lor...
Și a plecat Apolodor.

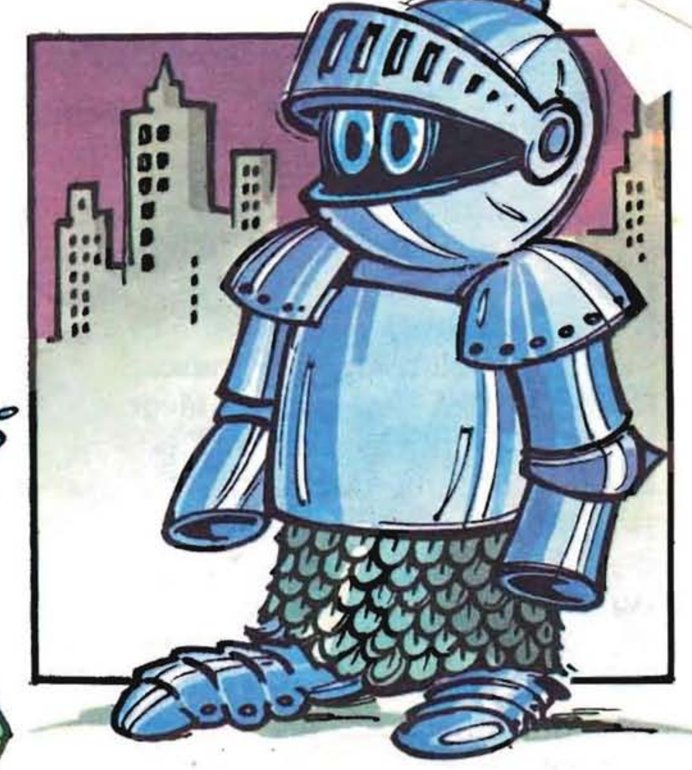
O, nu mi-a fost deloc ușor
Ca să refac, din auzite,
Sau din caiete risipite,
Jurnalul lui de călător
De-a lungul Statelor Unite.

A mers așa ceas după ceas
Oftînd la fiecare pas
Și-a poposit Apolodor
În valea rîului Missouri...
Departe, fremăta ușor
Înalta boltă a pădurii...
Și a văzut venind pe drum
Un camion cu număr șters,

Învăluit în nori de fum,
Și a sărit în el, din mers...
Așa porni Apolodor,
Murdar de fum și de rugină
Sub soarele dogoritor.
Și cum zăcea trist în mașină...
Văzu pe maldărul de fier
O platoșă medievală
Și-o chivără de cavaler
Croite, parcă, pe măsură.

Şi-a îmbrăcat Apolodor
Această falnică armură.
Apoi, stă scris în manuscris
Că a picat plocon, de sus,
Stîrnind o zarvă de nespus
Pe străzile din Saint-Louis.

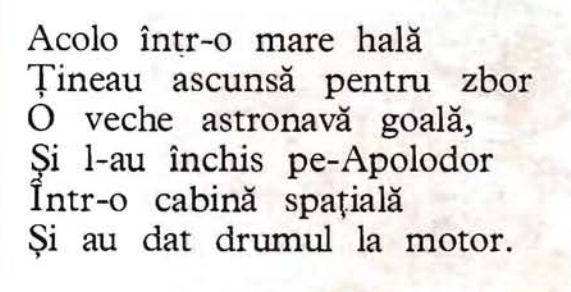
Întîiul care l-a văzut
(Savantul Fergus Mac-Piggott)
A dat de veste, peste tot :
— Un satelit ! Un satelit !

— Nu-i satelit. E om din Marte !...
La care, adunaţi în cor,
Vreo patruzeci de gură-cască
Strigară : — Uraaa ! Să trăiască !
Şi-au început să se tocmească
În jurul lui Apolodor
Cei patruzeci de gură-cască :
— Ce-ar fi să-l facem senator ?
— Să-l punem la Academie...
— Să-i vindem un televizor...
— Să-i dăm o casă, cu chirie...
Şi-atunci s-a ridicat şi-a zis
Primarul Bigg, din Saint-Louis :
— Noi, fiindcă ne aflăm de faţă,
Am hotărît să i se facă
Din nylon pur, cusut cu aţă,
În centrul pieţii, o baracă.
În ea, pe-un soclu de granit,

Pictat cu stele pe o parte,
Va sta o vreme liniştit,
Acest străin picat din Marte.

Cît a durat, nu știu precis
Dar nici o îndoială nu e
Că în orașul Saint-Louis
Apolodor a fost statuie.
Ședea cuminte și supus,
Ședea în beznă și tăcere
Cînd ușa a sărit în sus
Și-au năvălit în încăpere
Vreo patruzeci de inși mascați,
Și-n fruntea lor, venea tăcut
Tîlharul din Connecticut...
Legat cu funii de bumbac,
Vîrît în fundul unui sac,
Așa l-au dus, pe rînd, în spate,
Prin ulițe întortocheate,
Pe străzi cu nume deocheate.
Și s-au oprit cumpliții zbiri,
La ora unu jumătate,
În fața unei vechi clădiri:

Acolo înțr-o mare hală
Țineau ascunsă pentru zbor
O veche astronavă goală,
Și l-au închis pe-Apolodor
Într-o cabină spațială
Și au dat drumul la motor.

Și nava a pornit la drum,
Prin nori, prin ploaie și prin vînt

Și-așa se face că acum
Coboară-n goană spre pămînt...

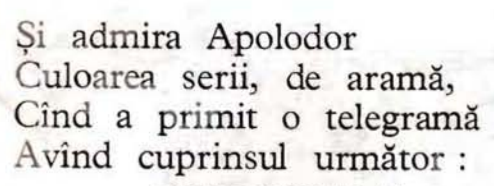
Și-avea în navă și radar,
Și aparate de filmat
Și-un biscuit în buzunar
Și-un tub cu lapte condensat.
Dar cum era un frig cumplit,
Și el era fără palton,
A stat un pic, a chibzuit
Și-a apăsat pe un buton.

Stătea în portul New-Orleans,
Stătea pe-un maldăr de catran,
Iar căpitanul Cyrus Smith,
Un bețivan, un adormit,
Beteag de șale, slut și chior
I-a zis : — Te iau ca ajutor.
Am de cărat niște susan.
(Firește, nu-ți dau nici un ban...)

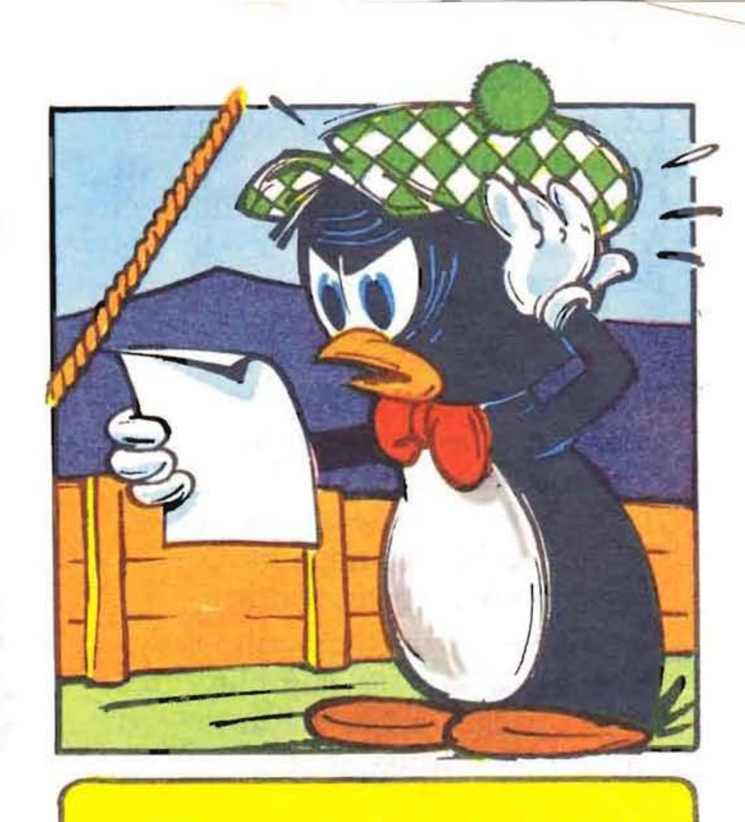
Și a plecat din New-Orleans.
Acum, stă lîngă cazan
Și-i tare cald : — Off ! cum asud !
Dar mergem, mergem către sud...
Și rătăcind mai multe zile
În largul Mărilor Antile,
A navigat Apolodor
Prin marea Caraibilor...
Iar căpitanul Cyrus Smith
Dormea și sforăia cumplit,
Dormea adînc, dormea tihnit,
Lăsîndu-l pe Apolodor
Să vadă singur de vapor...

Şi admira Apolodor
Culoarea serii, de aramă,
Cînd a primit o telegramă
Avînd cuprinsul următor :

TELEGRAMA
(prin radio)

«Hei, căpitane Cyrus Smith,
Ce naiba faci ? Ai adormit ?
Vezi, dacă-ţi pică pe vapor
Un pinguin, un călător
Căzut de pe o astronavă,
Să-i dai bomboane cu otravă
Şi, mort, să mi-l arunci în apă.
E vai de tine dacă scapă.
Să bagi de seamă ! Te salut,
Stăpînul din Connecticut...»
Deci, pricepînd Apolodor
Că-i în pericol pe vapor
Că beţivanul chior şi slut
E mincinos şi prefăcut
S-a dus întins la căpitan
Şi, scos din fire, s-a răstit :

Dar căpitanul Cyrus Smith
Dormea şi sforăia cumplit,
Dormea adînc, dormea tihnit
Şi nici măcar n-a tresărit...

O, ce păcat, o ce păcat
Că n-a fost fotografiat
Acel moment înălțător
Cînd, singur cuc, Apolodor
A găurit cu un topor
Pereții marelui vapor !...
Și iar, de șapte ori păcat
Că n-a fost imortalizat
Minutul tragic și solemn
Cînd nava s-a cutremurat
Din toți pereții ei de lemn,
Apoi, domol, s-a scufundat
Ca un rechin înjunghiat...
Iar căpitanul Cyrus Smith
Se spune că dormea, tihnit,
Dormea și sforăia cumplit...
O, ce păcat, o, ce păcat
Că n-a fost fotografiat !...

Ceva mai jos de Ecuador
Plutea, plutea Apolodor,
Și-ar fi plutit așa, un veac,
Dar l-au cules, cu chiu cu vai,
Niște pescari din Uruguay.

În Uruguay, Apolodor
A zăbovit cam multișor
În casa unui profesor
Pe nume Carlos Alfandor
Un foarte vechi admirator,
El însuși fost, cîndva, tenor,
Firește, doar ca amator.
Și traiul ar fi fost ușor,
Fiindcă ilustrul profesor
Îl îngrijea ca pe-un odor.
Și într-o zi, Apolodor,
Pe cînd stătea într-un picior
Pe-un preș, lîngă radiator
A dat din cap și-a declarat :
«Mult preastimate profesor,
Firește, vă rămîn dator
Și veșnic recunoscător,

Dar trebuie să plec. Mi-e dor
De frații mei din Labrador.

Și a plecat Apolodor.

Unde-a mai fost Apolodor
Eu nu prea știu. (A cui e vina ?)
A fost un drum obositor ?
A zăbovit în Argentina ?
La Capul Horn ? În altă parte ?
A izbutit Apolodor
Să mai găsească un vapor
Și să pornească mai departe ?
Atîta știu : era în marte...
Bătea un vînt de vreme rea
Și-n largul mării viscolea
Cu fulgi de gheață, reci și tari
Cînd a zărit Apolodor
Antarctica, printre ghețari...
Și-a debarcat triumfător
Pe gheața Golfului Terror...

Și l-au primit, la debarcare,
Bunicul Apolodorin
(Cel mai în vîrstă pinguin)
Și mama, Apolodorica
(O pinguină, atîtica...),
Și tata, Apolodorel
(Un pinguin mărunt și chel),
Și Unchiul Apolodorini
Și neamurile, și vecinii...

Cum s-a simţit Apolodor
Pe gheaţa Golfului Terror ?
Era un frig, îngrozitor,
Mai frig ca-n orice răcitor,
Un ger tăios ca un cuţit
Şi-un viscol nemaipomenit,
Iar el se prăpădea de dor :
Îşi amintea Apolodor
De foştii lui colegi din cor
Pe gheaţa Golfului Terror
Ofta, ofta Apolodor
Iar tata, Apolodorel,
Şi unchiul, Apolodorini,
Şi neamurile şi vecinii
Şedeau grămadă lîngă el
Şi-l îmbiau cu zeci de peşti :

— Ia-i, dragă, dacă ne iubeşti...
— Nu mai fi trist, Apolodor...
— Ţi-i dăm pe toţi, dacă zîmbeşti...
Dar el ofta, ofta de zor :

Și-a stat de-a chibzuit puțin
Bunicul Apolodorin
(Cel mai în vîrstă pinguin),
Apoi a spus : — Eu nu te țin,
Căci dorul e un mare chin.

Decît să stai și să jelești
Aicea, mistuit de dor,
Mai bine pleci la București.
Și a plecat Apolodor...

Pe unde a trecut și cum
A străbătut atîta drum ?
A navigat peste ocean
Pe urmele lui Magellan,
Și-a rătăcit din nou, un an,
Pe continentul african ?
S-o fi oprit în statul Ghana ?
A străbătut Mediterana ?
O fi trecut pe la Bosfor ?
N-aș vrea să vă înșir povești
Oricum, un lucru e precis :
Că, într-o zi, Apolodor
S-a reîntors la București.

Era sătul de pribegie...
Și l-au primit, cu bucurie,
Maestrul Domilasolfa
În haina lui de catifea
Și iepurele Buză-Lată
Cu fructe dulci și cu salată
Și ursul, aducîndu-i mure
Atunci culese din pădure.
Și l-a primit pisoiul Tiț
Plîngînd cu hohot și sughiț.
Cămila Suzi, optimistă,
Zîmbea cu nasul în batistă
Și toți cîntau, cîntau în cor
Urările prietenești :
— Bine-ai venit, Apolodor !
Iar el ofta încetișor :

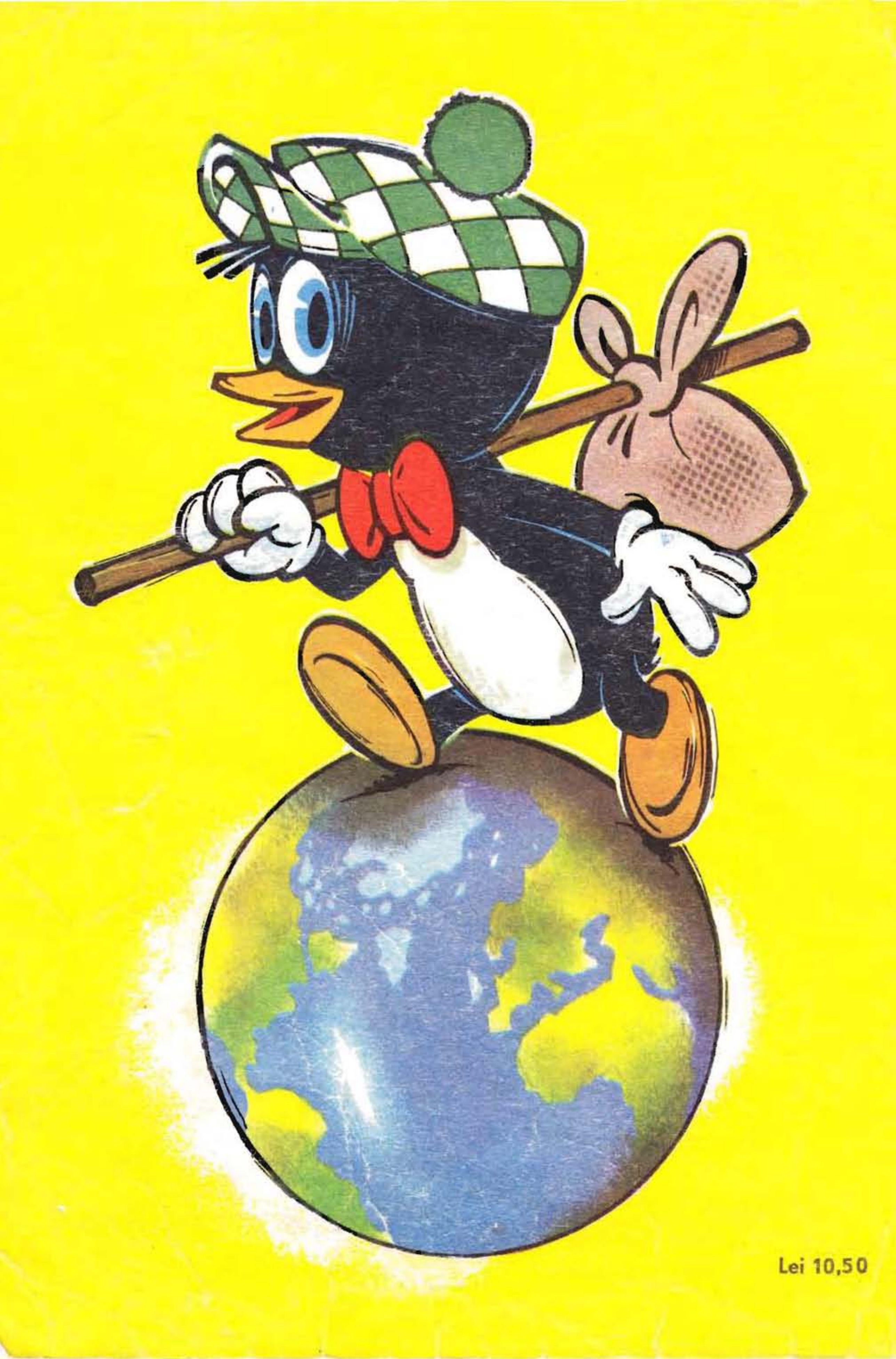
De-atunci, voios și zîmbitor
Stă iar la circ Apolodor
Pe gheața unui răcitor
Acolo cîntă. E tenor.

Lector : MARIETA NICOLAU-PLĂMĂDEALĂ
Tehnoredactor : AURICA IORDACHE

Bun de tipar : 2.IV.1987
Apărut : 1988
Coli de tipar : 4

Întreprinderea Poligrafică BANAT Timișoara

APOLODOR, UN PINGUIN CĂLĂTOR

Lei 10,50